

37. De aanvraag van een kunstgebit voor Alfred.

Over wachttijd gesproken, toen Alfred, ons varken, een ondergebit prothese nodig had hebben wij daar heel lang op moeten wachten. Eerst al dat gedoe met onze zorgverzekering. De zorgverzekeraar was niet bereid de kosten te vergoeden terwijl er toch nadrukkelijk in mijn polisvoorwaarden staat dat de dekking voor alle gezinsleden van toepassing is. Een varken is geen gezinslid zijn zeiden ze. Ik heb die zaak toen uiteindelijk, na alle trappen van de rechterlijke macht te zijn door gelopen, aan de Hoge Raad voorgelegd. De Raad heeft toen uitgesproken dat het niet aan de zorgverzekeraar is om uit te maken wie er als gezinslid aangemerkt dient te worden. In het arrest van de Hoge Raad stond letterlijk: 'Niet de *uiterlijke* hoedanigheid van een natuurlijk persoon is doorslaggevend bij het vaststellen of er in deze situatie kan worden gesproken van een gezinslid maar veeleer de nadrukkelijke *intentie* van de ouders en/of verzorgers om de natuurlijke persoon als hun gezinslid te beschouwen'.

Deze uitspraak was een grote persoonlijke overwinning en een doorbraak in de gezondheidszorg. Maar dat is nog niet het hele verhaal. Er stak nog een flinke storm op. Driekwart van ons land meende uit dit arrest het volgende te kunnen afleiden: 'Als de medische kosten die voor een varken worden gemaakt door een zorgverzekeraar vergoed worden dan dient de rekening van de veearts voor de medicijnen van mijn zieke kat, de kosten voor de blinde darm operatie van mijn hond, het verwijderen van de baard uit de keel van mijn zang kanarie etc., etc., OOK door het ziekenfonds vergoed te worden'. Men had echter het arrest niet goed gelezen. Daarin stond ook in dat Alfred 'weliswaar de uiterlijke kenmerken van een dier heeft en op die grond niet als natuurlijk persoon aangemerkt kan worden maar dat vanwege zijn kennelijk uitzonderlijke kwaliteiten, die o.a. bestaan uit zijn spreekvaardigheid en logische manier van denken, hij toch, bij wijze van uitzondering, voor de Nederlandse wetgeving als een natuurlijk persoon beschouwd dient te worden'. Veel claims werden door deze uitspraak afgewezen, hoewel niet allemaal. 'Een pappagaai spreekt toch' zeiden ze toen. 'Nee', zei de rechter, 'een pappagaai spreekt weliswaar maar kan niet logisch denken'. 'Is mijn verstandelijk gehandicapte nicht dan nog wel een natuurlijk persoon?'. 'Ja' sprak de Hoge Raad uit, 'want zij kan weliswaar niet logisch denken maar heeft wel de uiterlijke kenmerken van een mens, en dient dus als natuurlijk persoon beschouwd te worden'.

De kosten van de prothese van Alfred zouden dus vergoed worden. Maar tot welk maximaal bedrag? Immers, de bek, ik spreek liever over 'mond' van Alfred is driemaal zo groot als de mond van een 'normaal' mens. Er is een driedubbele hoeveelheid materiaal nodig om een dergelijke prothese te kunnen maken. Bovendien waren er problemen met wat wij in de volksmond noemen het 'happen'. Alfred vond het gips zo lekker dat hij de verleiding niet kon weerstaan om het gips telkens door te slikken, nog voor het gips de kans kreeg te stollen. Zo zie je maar weer dat Alfred een alleseter is en blijft. Dat gips werd vervolgens een soort steen in zijn maag, die hij na enkele dagen weer uitpoepte. Van die steen in zijn maag was hij een paar dagen ziek totdat hij in de gaten kreeg dat hij het gips maar beter niet kon inslikken.

Uiteindelijk lukte het wel om een prothese te maken, en ik moet zeggen dat het een mooi kunstwerk geworden is. Ik heb Alfred wel duidelijk gemaakt dat we het niet op prijs stellen als hij tijdens de warme maaltijd met zijn tong probeert om resten voedsel die onder zijn kunstgebit terecht zijn gekomen te verwijderen en die resten daarna opnieuw op eet. Als Alfred gaat slapen dan deponert hij zijn kunstgebit in een grote bak op het nachtkastje.

